

СПОМЕН ЗА ЛИЛИ

Когато проф. Люба Енчева напусна този свят, аз изпаднах в безпътица. Известно време ми беше трудно да погледна пианото, а бях след завършен втори курс и трябваше да на мера сили да продължа. В този труден за мен момент човекът, който ме спаси беше проф. Лили Атанасова. Тя ми подаде ръка като ме приюти в голямото си задружно семейство – нейния клас. Сега от дистанцията на времето мога да оценя колко благосклонна е била съдбата към мен. Не се сещам за друг, който би могъл така да ме предрасположи и неусетно да се почувствам у дома. Тези две големи за Българската култура личности взаимно се уважаваха и допълваха една друга.

Проф. Атанасова се превърна не само в преподавател, но и във верен съветник за всичко. С голяма обич я наричахме просто Лили и споделяхме с нея най-съкровениите си мисли, търсехме помощ дори за въпроси свързани с личния ни живот.

Уроците по пиано бяха приятелска беседа без начало и край, същевременно много концентрирани и съдържателни. Ако може да се опише накратко философията в която тя се опитваше да ни посвети е: искрено, без излишни преувеличения, по най-краткия път, коректно към нотния текст и себс си да общуваме с изкуството и винаги да търсим по-съвършеното, по-високото изпълнение. Впечатляваща е дадената и от природата проникателност и дълновидност да предусеща хубавите, понякога странни творчески идеи в учениците и да ги насърчава. Подходът беше напълно индивидуален: някои се нуждаехме от повече самочувствие, други от промяна във визията, всичко беше от значение. За Лили беше важно не само да си на ниво в интерпретацията, но и как ще излезеш на сцената, дали роклята е подходяща, дали се усмихваш приветливо, да не избягаш след изпълнението, а да обърнеш внимание на публиката. Не мога да не споделя, че концерта не свършваше с последния отзвук, а продължавахме с весело тържество извън залата.

След завършването си продължавахме да търсим опора в нея. Безкористно тя ни подготвяше понякога с месеци преди концерт, конкурс или друга изява. Няма да забравя как академичните „динозаври“ бяха изумени от звуците, излизаци от кабинета и – трио от Пуленк за обой, фагот и пиано. Моите колеги и приятели с които концертирахме тогава бяха впечатлени от деликатния начин по който тя съумя да им помогне в чисто музикантската страна на интерпретацията.

В заключение ми се иска да споделя как в труден момент за нас беше достатъчно само да чуем нейния глас по телефона за да получим силата да продължим. Високият и дух никога не я е напускал, той беше и продължава да бъде двигател и подкрепа за всички нас.

Цветелина Димчева

С обич и уважение: